

viklingen. Jeg tror, at den Reform, vi her er ved at vedtage, netop gaar i den rigtige Retning.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet, det genoptages i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mødet udsat Kl. 4²⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7³⁰.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg finder ingen Anledning til at holde nogen lang Tale ved denne Lejlighed, idet jeg skønner, at den foreliggende Sag har været prøvet saa indgaaende, at der ikke er særlig Grund til nu at faa Debatten forlænget, men jeg vil dog gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Jeg finder Anledning til ligesom min Partifælle det ærede Medlem Hr. Wilmann, der er Udvalgets Ordfører, at udtale min Forundring over, at dette Lovforslag har sat Lidenskaberne saa stærkt i Bevægelse, som Tilfældet har været og fremdeles er. Med en Voldsomhed næsten uden Lige agiteres der baade i Pressen og paa Møder mod Grundskyldsforslaget, og i Grundejerkredse hidser man sig op, som Regel paa et ganske forkert Grundlag. Jeg skønner ikke rettere end, at man uden videre Skrupler agiterer mod et Lovforslag, der ikke længere foreligger. Man vender sin Kritik mod det Lovforslag, jeg fremsatte i Samlingen 1924—25, som vi i alt Fald her paa Rigsdagen ved, ikke foreligger længere til Behandling, og det Lovforslag, der blev udarbejdet paa Grundlag af det førstfremsatte Lovforslag af et nedsat Udvalg, og som blev fremsat nu i denne Samlings Begyndelse, er ændret saaledes, at der nu foreligger et helt andet Lovforslag. Men ogsaa det Lovforslag, der her skal tages Stilling til, behandles ganske i

Strid med sit virkelige Indhold. Hvad kan nu Aarsagen være til denne Modstand og Uvillie mod Lovforslaget? Hvorfor gør man sig det i visse Kredse særlig til Opgave at agitere imod Grundskyldstanken, hvorfor gør man sig ikke den Ulejlighed virkelig at sætte sig ind i Lovforslaget, saaledes at man agiterer imod det og ikke mod noget, der slet ikke foreligger til Vedtagelse og Behandling? I visse Tilfælde skyldes det ganske sikkert Ukyndighed. Man har ikke nogen grundig Viden om det Tema, vi behandler, og dertil kommer saa, at man i visse Kredse mener at kunne spekulere politisk i Spørgsmaalet. Det konservative Folkeparti har aabenbart den Tanke, at man kan drille Venstre overordentlig stærkt ved Gang paa Gang at fremhæve, hvor urimeligt det er for Venstre nu at gaa med til dette Lovforslag. Det forekommer mig imidlertid, at det konservative Folkeparti maa være noget vanskeligt stillet ved dette Drillearbejde overfor Venstre, og ganske specielt forekommer det mig, at to saa udmærkede Medlemmer af dette høje Ting som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Fibiger, der er det konservative Folkepartis Ordførere, maa have noget vanskeligt ved at skulle gaa i Spænd med dem, der agiterer saa voldsomt mod Grundskyldsforslaget. Thi det konservative Folkeparti har paa sit Program haft Kravet om Grundskyld. (Afbrydelse af *Martin Hansen*). De har det maaske, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen siger, fremdeles, det er maaske ikke endnu strøget af Programmet. Derom skal jeg nu ikke udtale mig; jeg har ikke lagt saa nøje Mærke til, om de skulde have haft Lejlighed til at forandre dette Punkt i Partiets Program. Men det, jeg ved, er, at man har haft det paa sit Program for ikke saa længe siden. Og nu maa man gaa ud fra, at det konservative Folkeparti ikke ved et Ulykkestilfælde eller af Ukyndighed er kommet til at opstille et saa vigtigt Punkt paa sit Program. Jeg maa tro, og jeg synes, at jeg skylder det konservative Folkeparti at tro, at det, at de først har sat et saadant Programpunkt ind, som der her er Tale om, maa skyldes en grundig Overvejelse og moden Prøvelse. Og Partiet har heller ikke nøjedes med blot at have det paa Programmet. Partiets Ordfører, den nu afdøde tid-